ΠΑΛΗΕΣ ΚΑΙ ΝΕΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ, Ο ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΤΟ ΞΥΛΟ!...

Μιὰ ὑπέθεσις ποὺ ἔχει ἀναστατώσει τὴ Νέα Ὑόρκη. Τὸ ξυλοφέρτωμα τῆς ὥμορφης Ντόροθυ Μπάρκλεῦ. Μιὰ αὐστηρὴ τιμωρία. Ἡ προκήρυξις τῆς «Λέσχης τῶν 111». Ἡ ἐπανάστασις τῶν Ἀμερικανίδων. Τί μᾶς ἀποκαλύπτει ἕνας Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος γιὰ τὸ ἐρωτικὸ ξύλο. Ἡ περίεργες συνήθειες τῶν ἀρχαίων, κλπ.

Μιὰ περίεργη ὑπόθεσις ἀναστάτωσε τὸν περασμένο μῆνα τὴ Νέα Ὑόρκη. Ἕνας σύζυγος, ἀπάνω στὸ θυμό του, εἶχε ξυλοφορτώσει τὴν τρυφερὴ κι' ὥμορφη γυναῖκα του! Ἐκεῖνος λεγόταν Τέντ Μπάρκλεῦ κ' ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους διαφημιστὰς μιᾶς μεγάλης βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως. Ἐκείνη, τὴν ἔλεγαν Ντόροθυ κ' ἦταν ἀπὸ μιὰ οἰκογένεια παλιῶν Ἀμερικανῶν μὲ αὐστηρὲς ἀρχὲς καὶ ὑποδειγματικὰ ἤθη. Ὁ Τέντ κ' ἡ Ντόροθυ γνωρίστηκαν σ' ἕνα «μάτς» τέννις, ἀγαπήθηκαν τρελλὰ κ' ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ παντρεύτηκαν κι' ἐγκατεστάθηκαν σ' ἕνα ὥμορφο διαμέρισμα, κοντὰ στὸ Ἔλλισον Σκουάρ.

Ἡ συζυγικὴ ζωή τους λοιπὸν ἦταν ἥσυχη κι' εὐτυχισμένη ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Τέντ Μπάρκλεῦ εἶδε τὴ γυναῖκα του νὰ χαμογελάει κάπως περίεργα σ' ἕνα περίφημο χορευτὴ ἑνὸς νυχτερινοῦ κέντρου τοῦ Μπροντγουαίη. Ὅταν γύρισαν στὸ σπίτι τους, ὁ διαφημιστὴς ἔγινε ἔξω φρενῶν κι' ἀπάνω στὴ φιλονεικία, ἄστραψε δυὸ-τρεῖς ἠχηρὲς μπάτσες στὴν ὥμορφη γυναῖκα του. Ἡ τρυφερὴ Ντόροθυ, σάστισε γιὰ μιὰ στιγμή, νομίζοντας ὅτι εἶχε φτάσει ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου. Ἔπειτα ὅμως συνῆλθε καὶ χωρὶς νὰ πῆ τίποτε, ἔφυγε ἀπ' τὸ σπίτι της κι' ἔτρεξε νὰ βρῆ προστασία κοντὰ στοὺς γονεῖς της.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, ὁ μίστερ Τέντ Μπάρκλεῦ ἐκλήθη νὰ παρουσιασθῆ ἀμέσως στὸ δικαστήριο κι' ἐκεῖ πέρα, ὅταν ἐπῆγε, ἄκουσε τὸν δικαστὴ νὰ τὸν ἀποκαλῆ «δήμιο» καὶ «κανν(ί)βαλο» γιὰ τὸ ξύλο ποὺ εἶχε δώσει τῆς γυναίκας του. Ἔπειτα, ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς ἀμερικανικῆς Δικαιοσύνης τὸν ἔστειλε στὴ φυλακὴ γιὰ ἕξη μῆνες καὶ τοῦ ἔβαλε ἕνα πρόστιμο ἀπὸ 2.000 δολλάρια, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ πληρωθοῦν ὡς «ψυχικὴ ὀδύνη» στὴν ὥμορφη Ντόροθυ!

Βλέπετε λοιπόν; Κάτι φαίνεται θὰ ἤξεραν οἱ Ἄραβες ποιητές, οἱ ὁποῖοι συμβούλευαν τοὺς ἄνδρες νὰ μὴ δέρνουν μιὰ γυναῖκα «οὔτε μ' ἕνα τριαντάφυλλο»!...

Ἡ καταδίκη αὐτὴ τοῦ Τέντ Μπάρκλεῦ, ἡ τόσο αὐστηρή, ὅπως ἦταν φυσικό, ἔκανε τοὺς συζύγους καὶ γενικῶς τοὺς ἄνδρες νὰ κηρύξουν ἕναν «ἱερὸ πόλεμο» κατὰ τῶν γυναικῶν. Ἡ «Λέσχη των 111» μάλιστα ἔβγαλε ἀμέσως τὴν ἑξῆς ἀπόφασι, ἡ ὁποία ἐξετελέσθη μὲ τυφλὴ ὑπακοὴ ὄχι μόνο ἀπὸ τὰ μέλη της, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ κάθε σύζυγο ἢ μνηστῆρα:

«1.—Ἐπὶ ἕνα μῆνα δὲν πρέπει νὰ φιλήσετε τὴ γυναῖκα σας ἢ τὴ μνηστή σας, γιὰ ἔνδειξιν διαμαρτυρίας γιὰ τὴν καταδίκη τοῦ ἀτυχοῦς Τέντ Μπάρκλεῦ.

2.—Ἐπὶ ἕνα μῆνα ἐπίσης δὲν θὰ προσφέρετε κανένα δῶρο στὴν ἀγαπημένη σας, οὔτε θὰ τὴν πᾶτε στὸ θέατρο ἢ στὸν κινηματογράφο.

3.—Καὶ τέλος, ἐπὶ ἕνα μῆνα δὲν θὰ τῆς πῆτε οὔτε ἕναν τρυφερὸ λόγο, οὔτε θὰ τῆς χαμογελάσετε, οὔτε θὰ τὴν κυττάξετε μὲ ἀγάπη στὰ μάτια...».

Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ τῆς «Λέσχης τῶν 111», μόλις δημοσιεύθηκε στὶς ἐφημερίδες, ἔκανε ὅλες τὶς γυναικεῖες Λέσχες τῆς Νέας Ὑόρκης νὰ καλέσουν ἀμέσως τὰ μέλη τους σ' ἔκτακτη γενικὴ συνέλευσι. Κι' ἀμέσως ἡ Ἀμερικανίδες ἔδωσαν τὴν ἀπάντησι ποὺ ἔπρεπε στοὺς «δημίους» καὶ στοὺς «κανν(ί)βάλους» μὲ τὸ ἀκόλουθο κοινὸ ἀνακοινωθέν:

«Ὅλες ἡ γυναικεῖες λέσχες τῆς Νέας Ὑόρκης συμβουλεύουν τὶς σύζυγους καὶ τὶς μνηστὲς νὰ παρατήσουν ἀμέσως τοὺς ἀγαπημένους τους καὶ νὰ καταφύγουν κοντὰ στοὺς γονεῖς τους ἢ στὶς φιλόξενες λέσχες μας, μόλις ἀντιληφθοῦν ὅτι οἱ ἄνδρες συμμορφώνονται μὲ τὴν ἀπόφαση τῆς «Λέσχης τῶν 111».

Μὲ ἄλλα λόγια ἕνας ἀπηνὴς πόλεμος χώρισε σὲ δυὸ ἀντίπαλα στρατόπεδα τὸ ὡραῖο καὶ τὸ ἄσχημο φῦλο τῆς Νέας Ὑόρκης. Κ' ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ θὰ κατέληγε σὲ σοβαρὰ ἐπεισόδια, ἂν ὁ ἴδιος ὁ Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν δὲν ὑπεδείκνυε στὸν κυβερνήτη τῆς Νέας Ὑόρκης νὰ δώσῃ χάρι στὸν πολυθρύλητο διαφημιστὴ Τέντ Μπάρκλεῦ, ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἐκστρατεία ποὺ ἔκαναν ὑπὲρ αὐτοῦ οἱ καλύτεροι Ἀμερικανοὶ δημοσιογράφοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦταν κι' ὁ περίφημος Ντάβιντ Χάρισσον. Ὁ Ντάβιντ Χάρρισον λοιπὸν δημοσίευσε στὴν Κυριακάτικη ἔκδοσι τοῦ «Κήρυκος τῆς Νέας Ὑόρκης» ἕνα ἀπολαυστικὸ ἄρθρο ποὺ ἀποστόμωσε κυριολεκτικὰ τὶς γυναῖκες καὶ συνετέλεσε στὴν θριαμβευτικὴ νίκη τῶν ἀνδρῶν. Τὸ ἄρθρο αὐτὸ εἶνε γεμάτο ἀπὸ ἱστορικὲς πληροφορίες, ἀξιοπερίεργες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἀναδημοσιεύουμε τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες.

«Ὁ ἔρως καὶ τὸ ξύλο εἶνε τὸ ἴδιο πρᾶγμα», ἔλεγε ὁ Σωκράτης, μᾶς βεβαιώνει ὁ Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος. Στὴ Λακεδαίμονα εἶνε γνωστὸν ὅτι ὑπῆρχε ἕνας βωμός, γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖο τὰ κορίτσια τῆς Σπάρτης χαστούκιζαν μὲ ὅλη τὴ δύναμί τους τὰ παλληκάρια γιὰ νὰ τὰ κάνουν νὰ τρελλαθοῦν ἀπὸ τὸν... ἔρωτα.

Ὁ Ἀριστοφάνης πάλι, βάζει στὸ στόμα μιᾶς γυναίκας τὰ ἀκόλουθα λόγια: «Ὅταν βγαίναμε μαζὺ περίπατο καὶ τύχαινε νὰ μὲ κυττάξῃ κανείς, ὁ ἀγαπημένος μου μ' ἔσπαζε στὸ ξύλο, γιατὶ ἦταν ζηλιάρης καὶ γιατὶ μ' ἀγαποῦσε μ' ἕναν παράφορο ἔρωτα. Ὅσο γιὰ μένα, δεχόμουν τὶς ζυλιές του μὲ μεγάλη εὐχαριστησι, γιατὶ ἦταν ἡ πιὸ πειστικὴ ἀπόδειξις τοῦ μεγάλου ἔρωτά του».

Μὰ κι' ὁ Λουκιανὸς μᾶς ἀναφέρει τὴν ὥμορφη Χρύσιδα, τὴν ὁποία ξυλοφόρτωνε κάθε τόσο ὁ ἀγαπημένος της Αἰσχίνης. Μιὰ ἡμέρα λοιπὸν ποὺ παραπονέθηκε γι' αὐτὲς τὶς ζυλιὲς στὴ φίλη της, ἐκεῖνη τῆς ἀπάντησε μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη: «Ἄκουσε, ἀγαπητή μου: Οἱ ὅρκοι, τὰ δάκρυα καὶ τὰ φιλιὰ δὲν εἶνε τίποτ' ἄλλο παρὰ τὰ συμπτώματα τοῦ ἔρωτος. Τὸ ξύλο ὅμως εἶνε ἡ ἀπόδειξις ἑνὸς εἰλικρινοῦς καὶ φλογεροῦ ἐρωτικοῦ πάθους.

Ὅποιος δὲν εἶνε ζηλιάρης καὶ φιλόνεικος, δὲν ἀγαπάει ἀληθινά. Λὲς πὼς σ' ἔδειρε ὁ ἀγαπημένος σου. Ἔ, κ' ὕστερα; Πρέπει νὰ εἶσαι πάρα πολὺ εὐτυχισμένη. Αὐτὸ δείχνει καθαρὰ ὅτι σὲ λατρεύει.

Σοῦ δίνω λοιπὸν μιὰ συμβουλή: μὴν ἐπιθυμεῖς τίποτ' ἄλλο, παρὰ τὸ ξύλο ἀπ' τὸν ἀγαπημένο σου!»

Ὁ ποιητὴς Τίβουλλος, σ' ἕνα περίφημο ἐλεγεῖο του, λέει: «Δὲν θέλω νὰ σὲ δείρω, ἀγαπημένη μου. Καλύτερα νὰ μοῦ κόψουν τὰ χέρια οἱ θεοί. Φτάνει πειὰ τὸ ξύλο! Ἂς σχίζουμε μονάχα τὰ ροῦχα μας, ἂς τραβᾶει ὁ ἕνας τὰ μαλλιὰ τοῦ ἄλλου κι' ἂς κλαῖμε ἀπὸ τὸ πεῖσμα καὶ τὸν ἔρωτα. Μὰ μήπως ὑπάρχει μεγαλεπτερη εὐτυχία γιὰ γεῖτονα ποὺ ἀγαπάει νὰ βλέπῃ τὴν ἀγαπημένη του νὰ κλαίῃ;»

Οἱ Λατῖνοι λοιπόν, ὅπως κ' οἱ Ἕλληνες εἶχαν τὴ συνήθεια νὰ ξυλοφορτώνουν τὴν ἀγαπημένη τους, γιατὶ ἔτσι τῆς ἔδειχναν πόσο τρελλὰ τὴν ἀγαποῦσαν.

«Τὸ ξύλο στὸν ἔρωτα εἶνε ἀναπόφευκτο, μᾶς λέει ὁ Λουκιανός, γιατὶ ὅταν δὲν πέφτει ξύλο, ἡ φλόγα τοῦ ἔρωτος σβήνει σιγὰ-σιγὰ καὶ ἀντικαθίσταται ἀπὸ τὴν ἀδιαφορία καὶ τὸ μῖσος.»

Οἱ ἐρωτευμένοι ἄρα πρέπει νὰ ἀλληλοδένωνται; Αὐτὸ τουλάχιστον μᾶς δείχνει ἡ ἱστορία κι' αὐτὸ συμβουλεύουν οἱ ἀρχαῖοι ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς. Κι' ἀφοῦ δὲν ἔχει ἀλλάξει διόλου ὁ ἔρως, γιατὶ ν' ἀλλάξῃ κι' αὐτὴ ἡ τόσο εὐχάριστη συνήθεια... Ἕνας ἄνδρας δέρνει τὴ γυναῖκα του ὄχι γιατὶ τὴν μισεῖ, ἀλλὰ ἀντιθέτως γιατὶ τὴν λατρεύει!...»

Κι' ὁ Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος καταλήγει:

«Ἡ γυναῖκες μας σήμερα σήκωσαν ἐπανάστασι, ἐπειδὴ ἕνας σύζυγος χάϊδεψε...λιγάκι ἀπότομα τὸ μάγουλο τῆς γυναίκας του. Εἶνε δίκηο; Εἶνε σωστό; Μὰ τί θὰ ἔκαναν λοιπόν, ἂν ἐπαύαμε νὰ τοὺς δείχνουμε μὲ τὸν πιὸ παλιὸ καὶ τὸν πιὸ πειστικὸ τρόπο τὴν ἀγάπη μας: Ἐγὼ ἔχω τὴ γνώμη, ὅτι θὰ μᾶς σκότωναν κ' ὕστερα θ' αὐτοκτονοῦσαν!»

Καλὸ τώρα εἶνε βέβαια τὸ χιοῦμορ, μὰ πιὸ καλὴ εἶνε δίχως ἄλλο ἡ φρόνησις. Πρέπει δὲ νὰ ὁμολογήσουμε, ὅτι εἶχαν δίκηο οἱ Ἄραβες ποιητὲς ποὺ ἔλεγαν ὅτι δὲν πρέπει νὰ δέρνῃ κανεὶς μιὰ γυναῖκα οὔτε μ' ἕνα τριαντάφυλλο...

ΑΛΝΤΟ ΜΠΙΑΝΚΙ